

Sigui perquè em toca posar-me el casc quan van maldades, sigui perquè cal apretar a córrer, sigui perquè venen sots i convé estar-hi alerta. Em deixo captivar pel senyal que em crida l'atenció. Recordo notícies de la darrera setmana, del món, del meu barri o població, de la feina, de la família, dels propers... i em pregunto pel senyal que em doni pistes del que està succeint. Busco aquests senyals en [Lluc 21, 5-19](#). Mentre en faig lectura pausada, m'adono del que em genera endins, de com se'm fa proper a la realitat actual del món. Hi trobo un anunci: *“no quedarà pedra sobre pedra”*. Em sembla estar visquent el mateix. A la pregunta dels deixebles pel “QUAN?” em mou la curiositat també pel “quan” del món actual. El que està en joc és molt. Prenc nota dels senyals que m'indica i en faig llista: alçament d'un regne contra un altre, terratrèmols, fams i pestes, persecució, presó, mort, acusacions, traïcions familiars, odis... Tot plegat, em mou a fugir-ne. Sento algun d'aquests senyals ara i aquí? En la meua realitat d'avui? A quina resposta m'acullo davant aquesta descripció?

Faig atenció a les pistes d'actuació que se'm proposen: estar alerta, no deixar-se enganyar, no espantar-se, ocasió de donar testimoni, no preparar la defensa, rebre eloqüència i saviesa, perseverança. M'aturo una estona en cada pista suggerida. Valoro com la puc dur a terme aquesta setmana en la meva realitat més propera i concreta. En faig llista en una primera columna: aquell amic malalt, el qui acaba de rebre l'acomiadament laboral, la que trobo cada vespre dormint al carrer, l'acusació per implicar-me en campanyes d'habitatge solidari, la menystinença per proposar formes de vida més sostenibles, el rebuig per promoure activitats d'aula que qüestionen consciència social.... A la següent columna, hi registro la pista d'actuació concreta en la clau del que se'm proposa: què faré per donar testimoni? A la tercera, busco el senyal, la icona, l'emotivó, el gest de la mà, que m'empeny a posar-me en línia de sortida i deixar-me moure per l'amor. Cerco les pistes d'actuació per mantenir-me enmig dels embats, amb perseverança.

"Per poder caminar en temps convulsos calen dues referències vitals gravades al cor: que el vel del Temple s'esquinçà pel mig i que només podem caminar per la vida amb Ell, deixant-nos conduir pel seu Esperit de fortalesa"

(Toni Català, s.j.)

"Sólo el amor"
Silvio Rodríguez

En diàleg amb el Senyor, sento com la meva vida és ara i aquí per donar testimoni de la seva Presència. Més amb els fets que amb les paraules, demano trobar el gest, el senyal i el fet que em mogui a estimar quan van maldades, i actuar amb perseverança. Contemplo en què reconec la seva Presència i què m'encén el cor ara i aquí. M'hi dispo amb el Pare nostre.